

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora PR w S. Magdaleny Kaperskiej

po rozpoznaniu w dniach 20 kwietnia 2016 roku, 12 maja 2016 roku, 25 maja 2016 roku, 21 lipca 2016 roku i 24 sierpnia 2016 roku sprawy

D. A. (A.)

syna M. i S. z d. R.

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 stycznia 2015r. w S. przy ul. (...) używając wobec kuratora społecznego III Zespołu (...) Sądu Rejonowego w Słupsku pani B. R. słów powszechnie uznanych za obelżywe dokonał jego znieważenia podczas pełnienia obowiązków służbowych, a następnie działając w celu zmuszenia ww. kuratora społecznego do zaniechania prawnej czynności służbowej użył wobec niego przemocy w postaci złapania za ramiona oraz wypowiadał groźby bezprawne wobec ww. kuratora społecznego, czym jednocześnie naruszył jego nietykalność cielesną w trakcie pełnienia obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. stosując w niniejszej sprawie, na podstawie art. 4 § 1 k.k., przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r. poz. 396, uznaje oskarżonego **D. A.**, w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że w dniu 22 stycznia 2015 roku w lokalu mieszkalnym nr 4a znajdującym się w S. przy ul. (...), podczas i w związku z wykonywaniem przez kuratora społecznego B. R. czynności służbowych nadzoru nad podopiecznym J. M. (1) znieważył słowami wulgarnymi kuratora społecznego B. R. i chwytając pokrzywdzoną za ramię naruszył jej nietykalność cielesną, a nadto – działając w celu zmuszenia kuratora społecznego B. R. do zaniechania prawnych czynności służbowych związanych z przeprowadzeniem wywiadu z podopiecznym zastosował wobec wymienionej przemoc poprzez szarpanie jej za odzież oraz zastosował wobec niej groźbę bezprawną pozbawienia życia, który to czyn kwalifikuje jako występki z art. 222 § 1 k.k. i art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za jego popełnienie na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazuje oskarżonego na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. A.** kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;

3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet wymierzonej w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymanie od dnia 20 lipca 2015 roku godz. 07.00

do dnia 20 lipca 2015 roku godz. 10:38, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego **D. A.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;
5. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. nakłada na oskarżonego **D. A.** obowiązek powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu;
6. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7 k.k. nakłada na oskarżonego **D. A.** obowiązek powstrzymywania się w okresie próby od przebywania w środowiskach osób nadużywających alkoholu;
7. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. nakłada na oskarżonego **D. A.** obowiązek powstrzymywania się w okresie próby od zbliżania się do pokrzywdzonej B. R. na odległość 10 (dziesięć) metrów;
8. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. nakłada na oskarżonego **D. A.** obowiązek przestrzegania w okresie próby zasad współżycia społecznego;
9. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. N. G. kwotę 1.254,60 zł (tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i sześćdziesiąt groszy), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;
10. zwalnia oskarżonego **D. A.** od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając w całości wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XIV K 571/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. A. ma 52 lata. Jest osobą o wykształceniu podstawowym, nie pracuje, utrzymując się z pomocy opieki społecznej i z wykonywania drobnych prac dorywczych. Jest rozwiedziony, nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie posiada majątku większej wartości.

D. A. był karany sędownie. (k. 145-146)

U D. A. rozpoznano uzależnienie od alkoholu. W czasie inkryminowanym D. A. miał zachowaną zdolność do oceny znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Z uwagi na niewielką motywację własną co do powstrzymywania się od spożywania alkoholu wobec D. A. wskazanym jest leczenie w ośrodku dla osób uzależnionych. (opinia sądowo – psychiatryczna, k. 72-74)

B. R., będąca kuratorem społecznym, uzyskała wiadomość o pozostawaniu w miejscu zamieszkania swojego podopiecznego, nad którym sprawowała kuratelę, tj. J. M. (1). Mężczyzna ten został objęty nadzorem kuratora z uwagi na fakt, iż nadużywał alkoholu i organizował libacje alkoholowe z osobami nadużywającymi alkoholu.

W oparciu o informację o powrocie J. M. (1) z leczenia odwykowego do miejsca zamieszkania w dniu 22 stycznia 2015 r. rano B. R. udała się do miejsca zamieszkania J. M. (1), tj. na ul. (...) w S..

Dowód: zeznania B. R. k. 125-127 i k. 4-5 zbioru C

Tego dnia w mieszkaniu J. M. (1) przebywał jego kolega D. A., z którym J. M. (1) często spożywał alkohol. W tym dniu obaj oni znajdowali się już pod wpływem spożytego wcześniej wspólnie w znacznych ilościach alkoholu.

Dowód: zeznania B. R. k. 125-127 i k. 4-5 zbioru C, częściowo wyjaśnień oskarżonego D. A. k. 51-52, zeznań J. Z. k. 132-135 i k. 28-29, częściowo zeznań świadka J. M. (1) k. 154 i k. 24

Drzwi do mieszkania otworzyła jej J. Z., matka J. M. (1), która poinformowała B. R. o przebywaniu w mieszkaniu J. M. (1) wraz z innym mężczyzną oraz o tym że obaj oni śpią. Mimo tego J. Z. wpuściła kuratora społecznego B. R. do wnętrza mieszkania.

J. Z. udała się za zasłonkę oddzielającą część kuchenną od części wydzielonej dla syna, próbując obudzić syna i jego kolegę D. A.. Kobiecie nie udało się jednak ocucić syna, a dobudziła jedynie D. A., który zwracając się do J. Z. w wulgarnych słowach nakazał jej pozostawić go w spokoju.

Dowód: zeznania B. R. k. 125-127 i k. 4-5 zbioru C; zeznania J. Z. k. 132-135 i k. 28-29

J. Z. zasugerowała B. R., że w tej sytuacji może powinna ona odstąpić od czynności w tym dniu, gdyż kolega jej syna jest niesubordynowany. Mimo tej sugestii, B. R. podjęła jednak próbę porozmawiania ze swym podopiecznym.

B. R. poinformowała przytomnego wtedy D. A., iż jest kuratorem i że chce porozmawiać z J. M. (1) bez udziału osób trzecich, po czym poprosiła o opuszczenie mieszkania D. A..

Słyszac to D. A. znieważył kuratora społecznego B. R. słowami wulgarnymi podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych. Następnie zaś agresywnie, używając przy tym słów wulgarnych, odpowiedział B. R., że to ona ma opuścić lokal mieszkalny, po czym – działając w zamiarze spowodowania opuszczenia lokalu przez B. R., a tym samym – w zamiarze zmuszenia jej do zaniechania czynności związanych z przeprowadzeniem wywiadu z podopiecznym – D. A. podszedł do B. R. i złapał ją za ramię, a następnie, chwyciwszy za kłapy płaszcza, szarpnął ją i odepchnął. Jednocześnie D. A. – używając dla wyrażenia tej treści słów wulgarnych – groził B. R. pozbawieniem jej życia lub co najmniej spowodowaniem u niej obrażeń ciała, co czynił w zamiarze, by B. R. odstąpiła od czynności związanych z przeprowadzeniem wywiadu z objętym jej nadzorem J. M. (1). B. R. odebrała te groźby jako realne i budzące uzasadnioną obawę ich spełnienia, z uwagi na agresję D. A., a nadto z uwagi na fakt, iż w zasięgu jego ręki, na stoliku, leżały niebezpieczne narzędzia w postaci młotka, śrubokrętów, a także noży.

Dowód: zeznania B. R. k. 125-127 i k. 4-5 zbioru C; częściowo zeznania J. Z. k. 132-135 i k. 28-29

Widząc sytuację i chcąc pomóc kuratorowi, J. Z. otworzyła drzwi mieszkania i wypchnęła z niego D. A..

B. R. po krótkiej rozmowie z J. Z. opuściła jej mieszkanie. Obawiając się jednak ataku ze strony znajdującego się na zewnątrz mieszkania D. A., zapukała do mieszkania obok. O jej drzwi bliżej nieznanego młodego mężczyzna, który wpuścił ją do środka oraz zapewnił ją o pomocy w zejściu na dół budynku. Nadto mężczyzna ten poinformował kuratora o libacjach alkoholowych osób przychodzących do J. M. (1). Po chwili na klatkę schodową wszedł z powrotem D. A. krzyżąc, iż ukradziono mu telefon, po czym zaczął dobijać się do drzwi mieszkania J. M. (1) Z uwagi na agresywne zachowanie D. A. B. R. zadzwoniła po patrol Policji, a ten po przyjeździe zatrzymał D. A..

Dowód: zeznania B. R. k. 125-127 i k. 4-5 zbioru C

Sąd ustalił następujący stan faktyczny na podstawie poniższych dowodów:

- a. częściowo wyjaśnień oskarżonego D. A. k. 51-52,
- b. zeznań świadków B. R. k. 125-127 i k. 4-5 zbioru C; J. Z. k. 132-135 i k. 28-29, częściowo J. M. (1) k. 154 i k. 24
- c. dowodów z dokumentów wskazanych przez prokuratora w wykazie k. 103 pod poz. 1-5 a nadto z dopuszczonych z urzędu z k. 117-118, 132-135 i 145-146.

Oskarżony D. A. nie był słuchany w toku rozprawy głównej z uwagi na swoje niestawiennictwo. Odczytano jedynie jego wcześniejsze wyjaśnienia z toku postępowania przygotowawczego.

Słuchany w dniu 20 lipca 2015 r. w toku postępowania przygotowawczego oskarżony D. A. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w zasadzie nie ma co wyjaśniać z uwagi na fakt, że nic nie pamięta. Miał przyznanego wcześniej kuratora za inne sprawy, jednakże – jak wskazał – B. R. przed tym zdarzeniem nie znał. Wiedział jedynie, że to kurator jego kolegi. Oskarżony przyznał, że możliwym jest, że spotkał kuratora B. R. u J. w mieszkaniu w przeszłości, jako że często z nim pije i często przebywa u niego. Oskarżony nie pamięta przy tym zbyt wiele bowiem – jak wskazał - pije w ciągach trwających miesiąc bądź półtora i często urywa mu się pamięć.

Sąd zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego D. A. oskarżeniem czynu, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego wskazać należy, że oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył w toku postępowania przygotowawczego krótkie wyjaśnienia, które niewiele wniosły do sprawy z uwagi na niepamięć co do przedmiotowego zdarzenia spowodowaną ciągami opilczymi oskarżonego. Jego wyjaśnienia zatem przedstawiały nikłą wartość dowodową. Zwrócić jedynie należy uwagę na fakt, iż oskarżony w swych oświadczeniach przyznał, że w czasie inkryminowanym wiedział, iż pokrzywdzona jest „kuratorem jego kolegi”, a zatem miał on pełną świadomość tego, w jakim charakterze, do kogo i w jakim celu (służbowym) B. rożek pojawiła się tego dnia w lokalu mieszkalnym J. M. (1).

Zeznania świadka B. R. Sąd uznał za wiarygodne. Spójnie opisana ona przebieg wydarzeń obejmujących zabronione zachowanie się oskarżonego. Zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, świadek wskazywała na osobę oskarżonego jako winnego czynu, podczas którego znieważył ją słowami wulgarnymi, skierował wobec niej groźby karalne, dokonał naruszenia jej nietykalności cielesnej, a także swoim zachowaniem zmierzał do odstąpienia przez nią od czynności kuratora sądowego. Z całą mocą podkreślić należy, że to zeznania wymienionego świadka stanowią podstawę dla rekonstrukcji przebiegu wydarzeń objętych aktem oskarżenia, pozwalając na precyzyjne i rzeczowe ustalenie realizacji w zachowaniach oskarżonego znamion poszczególnych znamion czynu zabronionego.

Zeznania świadka J. Z. Sąd uznał za zgodne z prawdą co do zasady. Za nieprawdę Sąd uznał wskazanie, że oskarżony nie popchnął pokrzywdzonej. Jak bowiem wynika z obserwacji poczynionych bezpośrednio przez Sąd w miejscu przesłuchania świadka będącym jednocześnie miejscem rozgrywania się wydarzeń objętych aktem oskarżenia (przesłuchanie w miejscu zamieszkania) J. Z. nie mogła widzieć całego zajścia bowiem przebywała za parawanem oddzielającym miejsce jej przebywania od miejsca przebywania jej syna. Nadto J. Z. jest osobą starszą i niepełnosprawną, a co za tym idzie – mogła ona pewnych okoliczności nie zapamiętać w sposób precyzyjny. Pomimo tego stwierdzenia, pozostała część zeznań świadka Sąd uznał za wiarygodną.

Zeznania J. M. (2) Sąd uznał za wiarygodne o tyle, że świadek potwierdził, iż w czasie inkryminowanym spał, nie biorąc bezpośredniego udziału w rozgrywających się wydarzeniach. Świadek nie miał zatem żadnej świadomości co do przebiegu zdarzenia. Potwierdził jedynie możliwość takiego zajścia z uwagi na dość częste spożywanie alkoholu z oskarżonym, a także jego sporadyczne nocowanie w mieszkaniu świadka.

Dowód z opinii biegłych psychiatrów Sąd ocenił jako wiarygodny. Biegli przedstawili w niej zwarty i spójny tok rozumowania poprzedzony badaniem oskarżonego. Nadto są specjalistami w swojej dziedzinie i nikt nie kwestionował w toku procesu wiarygodności tego dowodu.

Za wiarygodne Sąd uznał również dowody z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy głównej, który to materiał Sąd uznał za w pełni wiarygodny i miarodajny dowodowo. Są to dokumenty sporządzone przez osoby mające do tego

odpowiednie uprawnienia i potrzebną wiedzę, wydane przez upoważnione do tego organy, a ich treści żadna ze stron nie kwestionowała.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy, rozpatrywany kompleksowo, we wzajemnym powiązaniu, dostarczył dostatecznych podstaw do ustalenia, że oskarżony D. A. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Zeznania świadka B. R. nie pozostawiają co do tego żadnych wątpliwości. Opisała ona przebieg całego zajścia w sposób spójny i wyczerpujący. Nadto wersje taką potwierdziła co do zasady świadek J. Z.. Z kolei wyjaśnienia oskarżonego i świadka J. M. (2) nie wykluczają takiego zajścia.

Powyższe skutkowało stwierdzeniem zasadności stawianego oskarżonemu zarzutu. D. A. w dniu 22 stycznia 2015 roku w lokalu mieszkalnym nr 4a znajdującym się w S. przy ul. (...), podczas i w związku z wykonywaniem przez kuratora społecznego B. R. czynności służbowych nadzoru nad podopiecznym J. M. (1), znieważył wszakże słowami wulgarnymi kuratora społecznego B. R. i chwytając pokrzywdzoną za ramię naruszył jej nietykalność cielesną, a nadto – działając w celu zmuszenia kuratora społecznego B. R. do zaniechania prawnych czynności służbowych związanych z przeprowadzeniem wywiadu z podopiecznym zastosował wobec wymienionej przemoc poprzez szarpanie jej za odzież (złapanie za kłapy płaszcza i pchnięcie) oraz zastosował wobec niej groźbę bezprawną pozbawienia życia.

Powyższe zachowanie wyczerpało znamiona przestępstw z art. 222 § 1 k.k., art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k., przy czym z racji tego, iż podejmowane było w ramach jednej czynności sprawczej – uznać je należało za jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 11 § 2 k.k.

W rozszerzeniu powyższej konstatacji wskazać trzeba, że zgodnie z art. 222. § 1 k.k. działa bezprawnie ten, kto narusza nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

Przekładając dyspozycję niniejszego przepisu na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że B. R. niewątpliwie jako kurator społeczny wykonywała czynności kuratora w chwili zdarzenia pozostając zatem funkcjonariuszem publicznym. Z zeznań świadka B. R., potwierdzonych zresztą treścią sporządzonego bezpośrednio po zdarzeniu zapiska urzędowego z k. 4-5 – D. A. w czasie i w związku z wykonywaniem przez B. R. czynności nadzoru nad podopiecznym szarpał ją i chwycił za kłapy płaszcza – popchnął ją. Szarpanie i popchnięcie pokrzywdzonej przez oskarżonego ocenić zatem należy jako naruszenie nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego.

Z kolei art. 224 § 1 k.k. wskazuje, że ten, kto przemocą lub groźbą bezprawną wywiera wpływ na czynności urzędowe organu administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Nadto na podstawie § 2 cytowanego artykułu tej samej karze podlega, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej.

Znowu, przekładając powyższy przepis na grunt rzeczony sprawy, D. A. - stosując przemoc w postaci agresywnego popchnięcia i szarpania B. R., a także stosując wobec niej groźbę pozbawienia życia – dążył do tego aby kurator społeczna, pozostająca funkcjonariuszem publicznym w chwili zdarzenia, zaniechała czynności służbowych, w realizacji których pojawiła się w mieszkaniu J. M. (1). Oskarżony przy tym miał wiedzę co do celu przybycia pokrzywdzonej bowiem B. R. sama go o tym poinformowała. Nie ma zatem żadnych wątpliwości co do wypełnienia zachowaniem oskarżonego również znamion tego czynu zabronionego.

Na koniec wskazać należy że art. 226 § 1 k.k. penalizuje zniewagę funkcjonariusza publicznego, stanowiąc, iż ten kto znieważa funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Oskarżony - wyzywając pokrzywdzoną słowami wulgarnymi (vide: k. 5, k. 7v. – wers 4 od dołu, k. 28 verte – wers 6 od dołu) niewątpliwie wypełnił znamiona również tego czynu zabronionego.

Fakt podjęcia swojego zachowania przez oskarżonego w toku jednego zdarzenia skutkującego wypełnieniem tymże zachowaniem trzech różnych czynów zabronionych skutkowało przywołaniem ich w kwalifikacji prawnej czynu w ramach stwierdzenia iż stanowiły one jeden czyn w myśl art. 11 § 2 k.k.

Nadto wskazać należy, że oskarżony dopuścił się czynu przed zmianą ustawy Kodeks Karny dokonaną ustawą z dnia 20.03.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r. a która to przewiduje surowsze zasady stosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jak również przewiduje możliwość zastosowania środków zabezpieczających w postaci skierowania na terapię uzależnień bez zgody oskarżonego (vide: art. 93a k.k. – 93f k.k.) W tej sytuacji na podstawie art. 4 § 1 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego ustawę obowiązująca w chwili czynu. Ustawa ta pozwala bowiem zawiesić karę wymierzoną w wysokości do dwóch lat pozbawienia wolności i to przy założeniu nawet uprzedniej karalności na taką formę kary, a nadto nie przewiduje możliwości zastosowania wobec oskarżonego środka zabezpieczającego w postaci skierowania na terapię uzależnień. Co za tym idzie – ustawę obowiązującą w dacie popełnienia czynu należy uznać za względniejszą dla sprawy.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. D. A. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Sąd zatem nie dopatrywał się przy tym żadnych okoliczności umniejszających, czy wyłączających zawinienie oskarżonego. Opinia biegłych psychiatrów wykluczyła przy tym działanie oskarżonego w warunkach ograniczonej lub wyłączonej poczytalności.

Znaczna społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego jest oczywista, jako, że oskarżony dopuścił się swych zachowań na szkodę funkcjonariusza publicznego, godząc przy tym w nietykalność osoby pokrzywdzonej i w jej poczucie bezpieczeństwa.

Na podstawie powyższego Sąd wymierzył za popełniony przez oskarżonego czyn na podstawie art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające dotyczące zarówno oskarżonego, jak i przypisanego mu czynu. Sąd miał przy tym na uwadze dyrektywy wymiaru kar zawarte w art. 53 § 1 i 2 k.k. i art. 58 § 1 k.k. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt przeprosin oskarżonego wystosowanych do pokrzywdzonej w czasie jej wizyty u swojego podopiecznego. Z kolei na niekorzyść oskarżonego wpłynął fakt jego trzykrotnej karalności, w tym także na karę pozbawienia wolności, oraz fakt działania oskarżonego pod wpływem alkoholu. Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał także oskarżonemu jego beztroski, pasożytniczy wręcz tryb życia, z uwzględnieniem tego, że oskarżony narusza notorycznie zasady współżycia społecznego i jest uciążliwy dla otoczenia, w którym przebywa, będąc powodem skarg ze strony sąsiadów J. M. (1).

Forma kary, tj. kara pozbawienia wolności, jest w niniejszej sprawie zdaniem Sądu jedyną możliwą do wymierzenia. Skazany był przecież uprzednio karany na karę pozbawienia wolności, a także na kary ograniczenia wolności, które nie skłoniły oskarżonego do zmiany stylu życia i jego stosunku do norm prawnych. Odnosząc się do wysokości wymierzonej kary, zdaniem Sądu, jest ona adekwatna do wysokości szkód i motywacji działania oskarżonego. Nadto spełni ona upatrywane w niej cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego oraz cele w zakresie prewencji ogólnej.

Pomimo wymierzenia kary pozbawienia wolności Sąd uznał, iż wobec oskarżonego zachodzą przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r. poz. 396). Sąd dostrzegł bowiem to, że oskarżony przeprosił pokrzywdzoną, co pozwala wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną wobec oskarżonego na przyszłość. W tej sytuacji zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w połączeniu z obowiązkami wymienionymi w art. 72 § 1 k.k. będzie wystarczające dla uznania, iż oskarżony nie popełni w przyszłości innego czynu zabronionego. Z uwagi na to Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat. Okres ten pozwoli na monitorowanie zachowania oskarżonego i w razie potrzeby zarządzenie do wykonania orzeczonej kary. Dla zapewnienia prawidłowego przebiegu okresu próby oraz dla wzmocnienia wychowawczego wydzwiku okresu probacji, Sąd oddał nadto oskarżonego w tym czasie pod dozór kuratora sądowego na podstawie art. 73 § 1 k.k..

Z uwagi na fakt dokonania czynu zabronionego przez oskarżonego pod wpływem alkoholu Sąd uznał za celowe orzeczenie obowiązku z art. 72 § 1 pkt 5 k.k., tj. zobowiązanie D. A. do powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu a na podstawie art. 72 § 1 pkt 7 k.k. do powstrzymywania się w okresie próby od przebywania w środowiskach osób nadużywających alkoholu. Nadto Sąd uznał za celowe zobowiązanie oskarżonego do przestrzegania w okresie próby zasad współżycia społecznego, co Sąd uczynił mając za podstawę brzmienie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. Wskazać przy tym trzeba, że obowiązki te stanowią będą podstawę rozważań w przedmiocie ewentualnego wniosku o zarządzenie skazanemu wykonania kary w sytuacji ich nieprzebrzegania.

Nadto Sąd orzekł na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. wobec oskarżonego D. A. obowiązek powstrzymywania się w okresie próby od zbliżania się do pokrzywdzonej B. R. na odległość 10 (dziesięć) metrów, z uwagi na popełnienie na jej szkodę czynu zabronionego.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymanie od dnia 20 lipca 2015 roku godz. 07.00 do dnia 20 lipca 2015 roku godz. 10:38, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Uznając, iż oskarżony pozostaje w złej sytuacji materialnej, Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego D. A. od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając w całości wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Z kolei na podstawie § 14 ust 1 pkt 1 i § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 (licząc wszystkie terminy rozprawy) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. N. G. kwotę 1.254,60 zł (tysiąc dwieście sześćdziesiąt cztery złote i sześćdziesiąt groszy), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu. Jak stanowi bowiem § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.) w sprawach wszczętych i nie zakończonych przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się dotychczasowe stawki wynagrodzeń aż do zakończenia postępowania w danej instancji. W przedmiotowej zaś sprawie sprawę wszczęto przed dniem 01 stycznia 2016 roku.

S., dnia 20 września 2016 roku

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Joanna Hetnarowicz-Sikora